

Jarka Jendrisková

pointa



DANĚ NA PŘÍŠTÍ ROK

aneb Ze života státní úřednice

Daně na příští rok

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Jarka Jendrisková

Daně na příští rok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



DANĚ NA PŘÍŠTÍ ROK

aneb Ze života státní úřednice

2026

● — pointa

DANĚ NA PŘÍŠTÍ ROK

aneb Ze života státní úřednice



Jarka Jendrisková

Text © Jarka Jendrisková, 2026
Ilustrace © Michaela Neumannová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5328-5
ISBN e-knihy 978-80-267-5461-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5462-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5446-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

POHÁDKOVÉ MOTTO

*„Máš zaplacené daně, uhlíři?
Nemáš, vid'. Ani na příští rok ne!“*

§§§

REÁLNÉ MOTTO

*Náš život...
Jak daň na příští rok je absurdní.
Jak daňové zákony je složitý.
Jak daňové úroky je protivný.
Jak daňová pokuta je nespravedlivý.
Jak daň prominutá je podezřelý.
Jak daňový odpočet je nejistý.
Jak daňový nedoplatek je vymahatelný.
Ale to neznamená, že se mu nemůžeme smát...*

UPOZORNĚNÍ

V knize jsem se snažila s humorem a nadhledem zachytit osobní zkušenosti a vzpomínky. Nejedná se o dokumentární či faktografické dílo.

Postavy, příhody a místa jsou výsledkem autorské interpretace a tvůrčí licence, nikoliv přesným popisem konkrétních osob, situací a prostředí. Jedná se o odlehčenou reflexi, nikoliv úmysl někoho nebo něco poškodit či objektivně hodnotit.

MALÝ ZJEDNODUŠENÝ SLOVNÍČEK DAŇOVÝCH POJMŮ

Poplatník – nešťastník, jehož příjmy jsou přímo podrobeny dani, např. z příjmů nebo z nemovitostí.

Plátce – dobrák, který odvádí daň za jiné, např. ze mzdy nebo z přidané hodnoty.

Daňový subjekt – obecné označení pro výše uvedené nešťastníky a dobráky včetně jejich zástupců.

Správce daně – to je ten finančák neboli bernák, kam daňový subjekt patří.

Pracovník správce daně – to může být podle vás ten zlosyn, úředník na klíček, zmalovaná arogantní slečna nebo zlá semetrika v letech, kteří mají na starosti nešťastníky a dobráky. **Ale většinou je to člověk, jako jste vy.**

STÁTNÍ PODNIK

„To byly časy“ aneb Odkud jsme se rekrutovali

Zaměstnání ve státním podniku přestávalo být na počátku devadesátých let minulého století atraktivní, pokud tedy člověk zrovna nezprivatizoval svůj mateřský podnik nebo alespoň jeho část. Pak by už zase ovšem logicky nebyl zaměstnanec, že.

Zaměstnanec se totiž denně musel s hrůzou dívat, jak jeho ředitel a náměstci zakládají přímo ve svých kancelářích „eseróčka“, napojená na mateřskou firmu (naši firmu), kterou mačkají a sají jako citron (výraz tunelování jsme tehdy ještě neznali).

Vztekal se, že nikdy nejsou pro nás k dispozici – k podpisu faktur a objednávek, ani k žádnému rozhodnutí, vlastně k ničemu, odjíždějící za svým novým byznysem kamsi do neznáma, rozhodně ne však do našich závodů či provozoven.

Jediné, co pro nás naše vedení zorganizovalo, byla akce zvaná *Brainstorming*, česky *bouře mozků*, což byla aktivita do té doby nevidaná a neslýchaná. Byli jsme poučeni, že se jedná o techniku skupinové kreativity, která je zaměřená na generování co nejvíce nápadů na dané téma. Ve skupině v pronajatém salonku hotelu Palace se toho totiž prý vymyslí víc než o samotě v kanceláři. Zajímavé bylo, že se připouštěly i úplné blbosti, protože to, co se nyní jeví jako blbost, mohla budoucnost ověřit jako genialitu! Téma bylo dáno – rozvoj podniku – a „brejnstorming“ mohl začít.

Bohužel naše mozky asi nebyly na tuto pokrokovou metodu připraveny, protože o jejich „bouři“ se vůbec mluvit nedalo. Sem tam někdo něco pípнул nebo i pronesl, ale celkově to bylo dost trapné. Odvážnější využili situaci na úplně normální „nestormingové“

dotazy, co si jako vedení myslí, že s námi dál bude? Naši vedoucí hoši nás zasypali plány a sliby, budoucnost se zdála být růžová a sluncem zalitá.

A mně se tak strašně chtělo jim věřit, vždyť jsem je tak dobře znala, bývali jedněmi z nás...

„Mně se ta nová technika docela líbí,“ prohlásila jsem o přestávce, „jen bychom se asi měli uvolnit. A vůbec, není to špatná akce, alespoň se něco nového dozvíme.“

„Lžou, nic jim nevěř a zapoj mozek, vždyť jsi chytrá holka,“ vyjel na mě náš „odborový předák“, který do toho viděl víc než já.

„Ten šašek, co to přednáší a moderuje, je taky členem toho jejich ‚eseróčka‘ a firemní peníze za tuhle ‚opičárnu‘ si pak s nima rozdělí.“

Akce se odehrávala v pracovní době, takže nám z ředitelství o nic nešlo. Ale když jsem pak viděla pracovníky našich vzdálených poboček, jak jdou po té „vopičárně“ na vlak a domů se dostanou až někdy večer, byla mi trochu hanba. Zvláště když se jednalo o starší, velmi erudované odborníky, kterých jsem si vážila. Vždyť tam stejně jako my dělali jen publikum, či ještě hůře, kompars nebo křoví v tom představení, které bude hrazeno z peněz naší firmy. Pokud se jejich případné nápady vůbec zúročí, pak ne v našem podniku, ale v tom novém „eseróčku.“

Takže nás to celé přestávalo bavit. V té době bylo třeba, aby práce člověka bavila, měli jsme za sebou sametovou revoluci, o které jsme ještě před pár lety nevěřili, že přijde, a byli jsme mladí, zdaleka nám ještě nebylo ani čtyřicet let.

Země se nacházela v politickém a hospodářském kvasu, děly se velké věci a my seděli v kanceláři jako trubky bez jakékoliv vize nastíněné vedením podniku, ale s chutí dělat něco víc než se těšit na víkend na chalupě, toho jsme si v osmdesátkách užili dost.

„Já tady nebudu,“ pronesl jednou při třetí sklence červeného kolega zásobovač, „vždyť mě už tady nebaví ani chlastat!“

Toto smutné konstatování mě hluboce zasáhlo. Měl totiž pravdu, tu flašku jsme otevřeli jen ze setrvačnosti a z nudy, už to vůbec

nebylo jako dřív. To jsme se těšili, až ředitel odjede, což nebylo často, a pak jsme vášnivě diskutovali o politice, muzice, knížkách, řešili milostná vzplanutí na pracovišti... Ach jo, to byla krása, to nás bavilo, bylo to tak vzácné. Jediná vada na kráse byla odloučenost našeho pracoviště, takže když v nejlepším pití došlo, nedalo se jen tak skočit pro další láhev. Pečlivě jsme prohlédli všechny možné i nemožné skryše, přestože jsme dobře věděli, že nikde nic nemáme. Bývali jsme zoufalí.

„Já mám nápad,“ řekla tehdy osobářka, občas suplující funkci sekretářky, kterou náš ředitel neměl a ani mít nechtěl. S nadějí jsme k ní obrátili zraky a ona pronesla tu památnou větu:

„Ředitel má v baru dvě flašky červeného!“

Strnuli jsme, tohle si přece dovolit nemůžeme!

„Koupíme mu zítra ráno jiný víno, nic nepozná, já mu ho tam vrátím, než dorazí ze zasedání na KV KSČ!“ navrhla žena statečná. Kam se na ni chlapi hrabali. A tak se i stalo, výměna prošla. Opakovalo se to pravidelně a ředitelské víno jsme otvírali už rovnou ve velké ředitelně, kde přece bylo tolik místa, které jsme potřebovali na taneček...

Jednou jsme se ovšem nedomluvili a vrátili mu lahví dvakrát tolik, než v baru měl.

„To byste nevěřili, přátelé,“ řekl nám při nejbližší poradě, „k jak podivnému úkazu v mé kanceláři došlo. Vínečko se mi v mé nepřítomnosti namnožilo, ze tří lahví šest jich bylo! Nemáte mi k tomu co říci?“

Mlčeli jsme jako hroby a on, kterému bylo vše jasné, jen znechuceně pronesl:

„Jo a když už u mě pijete, tak laskavě utřete umatlaný, pocintaný stůl a vynesete popelníky!“

No, nebyl on miláček?

Dnes můžeme odšpuntovat prakticky kdykoliv, protože vedení tu není téměř nikdy, doběhnout pro další láhev také není problém, sídlíme teď totiž v centru města, ale nás pití už nějak nebaví.

Místo ovíněných moudrostí (*Pijte, rychle pijte*, říkával vždy jeden kolega, *už se těším na ty alkoholický intelektuální žvásty, ty jsou nejcennější!*) umíme jen nadávat a naříkat nad tím, jak jde náš podnik pomalu, ale jistě a nezadržitelně ke dnu...

„Kam bys chodil?“ divila se kolegyně, která se právě vrátila od kadeřnice s módním šedostříbrným melírem a které jako snad jediné z nás současný stav vyhovoval. „Vždyť je to tady boží, práce málo, vedení pořád v tahu, nikdo tě nekontroluje, ráno si můžeš přispat a domů jít dřív. Já tady rozhodně vydržím, dokud mi budou chodit prachy na účet.“

„Tak to tady asi dlouho nebudeš,“ usadil ji zásobovač. „Při tomhle způsobu vedení a s přísátou společností **Pijavice s. r. o.** přivedou naši manažeři tenhle podnik *zugrund*, neboli hezky česky na buben, do švestek, maximálně do Vánoc.“

Premýšlela jsem o prozatímních bonusech našeho podniku podle spokojené kolegyně a o negativním, ale reálném hodnocení současného stavu podle otráveného kolegy a musela jsem se jednoznačně přiklonit k druhému názoru.

Přesto jsem ale neodolala nostalgickému vzpomínání, vždyť jsme toho tolik společně zažili.

Všechna ta naše MDŽ... Proč se dnes pořád mele, že to byl svátek mužů, kteří se prý opili, a my ženy že jsme byly doma? To tedy v našem podniku ani omylem. Už zmiňovaný odborový předák přišel hned na počátku svého působení s převratnou myšlenkou, že MDŽ musí být v týdnu, ve všední den, nejlépe pak ve čtvrtek. S důvodem tohoto netradičního data se netajil:

„Mějte rozum, lidi, po tahu se nejlíp vzpamatujeme v pátek tady, v práci, a nevyhubíme si víkend!“

Po počátečním nepochopení jsme mu museli dát za pravdu. Ať už jsme byli „baráčníci“ jako on a potřebovali jsme být v sobotu svěží, abychom mohli makat kolem domu a na zahradě, nebo „paneláčníci“, kteří v pátek vyráží na chalupy a musí tam být nutně fit na páteční posezení, zpěvy u ohně a možná také na nějakou práci, to dá rozum.



Takže už ve středu jsme se my, ženy oslavované, chystaly, finitily a řešily každý detail našich MDŽ modelů. Pak nastal MDŽ den a byla velká sláva, zábava, dárky, pozorní kolegové, objednaná kapela, taneček... No pravda, sem tam se to trochu vymklo, s alkoholem přehnal, pozdní příchody domů, jiskry lásek problémy zapalující, ale co naděláte, byli jsme mladí...

Jeden rok po takovémto zdařilém MDŽ, kdy došlo kromě jiných událostí k nebyvalému sbratření mezi námi (pracovníky vedení) a pracovníky provozu, jsme si takhle v pátek ráno pomalu střízlivěli, bloumali od ničeho k ničemu, pocucávali pivo a pomalu dostávali ten pověstný postalkoholický vlčí hlad, když tu náhle přišla nabídka, která se neodmítá.

„Máme uvařenou ovarovou polívku, můžete si přijít!“ volali nám z provozu.

Ožili jsme a jmenovali obratem z našeho středu dvoučlennou delegaci ve složení hlavní inženýr a hlavní účetní, kteří měli naši důvěru k zajištění vyprošťovací potahové polévky.

Naši velvyslanci – pravda, po včerejšku a po tom ranním pivu poněkud vláční, roztěkaní a zahledění sami do sebe, možná i jeden do druhého, dorazili do provozu, na nic se neptali, s nikým nekomunikovali, nic asi ani nevnímali, jen uchopili ohromný hrnec s polévkou a běželi s ním, jako by jim za patami hořel záložní zdroj k nám na ředitelství.

Naše chystané hodování (horká polévka je po tahu fakt to pravé) nám zhatil rozhořčený telefonát z provozu:

„Jste vy normální?! My jsme uvařili a zavolali vás, že se najíme společně (nepochybně chtěli navazovat na včerejší družbu), a ne že polívku sbalíte a sežerete ji sami!“

Bože, to byla ostuda, už jsme jim nikdy nevyvrátili názor, že jsme arogantní sobci, nenažranci a nepřátelé dělnické třídy...

„Co jste to provedli?“ vykřikoval kolega-pracovník útvaru obrany, který jako jediný z nás měl, díky své lidovosti, s pracovníky provozu vždy nadstandardní vztahy. „Vybrali jsme ty nejlepší z nás – jeden v nejvyšší inženýrský platový třídě, druhá v nejvyšší ekonomický platový třídě, a tady jsou výsledky!“

No nevím, jestli jsem od té doby někdy měla tak šílený záchvat smíchu, srovnatelný s obdobnými záchvaty kdysi v pubertě ve škole...

A také nelze zapomenout na to „jedno kalné ráno“, kolem osmé hodiny ranní, kdy jsme s kolegyněmi v kanceláři ještě poslouchaly to trapné **rádio Hvězda** (kolem deváté už nám kluci technici nala-dili bavorskou stanici Bayern drei, kde perfektně hráli), a vtom se ozvala ta *zdrucující, strašná zpráva*:

„Zemřel soudruh Leonid Brežněv, první tajemník Komunistické strany Sovětského svazu.“

Zůstaly jsme jak opažené. Ne že bychom toho děsného dědka s neuvěřitelným obočím, o kterém se říkalo, že to je Stalinův knír na vyšší úrovni, a tu jeho slavnou *Zemi, kde zítra už znamená jistou smrt*, jak se parodoval známý Fučíkův výrok, nějak milovaly, to naopak. Ale asi jsme nějak intuitivně věděly, že se něco začne dít, že přijdou změny a nebude to žádná sranda.

V tu chvíli, v tom absolutním tichu, které v naší kanceláři těsně po tom „tragickém“ hlášení až řvalo, mi zazvonil telefon, a ještě než jsem ho vzala, má starší, k režimu velmi neloajální kolegyně známá svým černým humorem, pronesla vážným hlasem:

„Tak, holka, už ti volají, abys to vzala za něj...“

A taky inventury byly fajn. Jednou ročně na podzim vypadnout z práce i z domova a naprosto „svobodně“ si odjet do našich provozoven po celém kraji.

Počítání všeho možného i nemožného sice moc zábavné nebylo, ale byla to práce, která se udělala, a bylo volno! Večery a noci pak byly plné překvapení, až se člověk divit nestačil, jak se všechno opakuje, jak stejně jako ve škole jsou ti „slušní“ vždy nejvíce jako z řetězu utržení...

Ale naše inventury nebyly jen o práci a pařbách ve městech, také do hor jsme my referentky jezdily! Zkontrolovaly pár položek, odmítly kávu ze stejné vody, ve které se těsně před tím vařilo několik ušmudlaných vajec, a zíraly dolů na erotické České

Středohoří. V chemických mlhách vypadalo kupodivu úžasně, až přízračně.

A také nabídnutým rumem jsme si na závěr inventury s pracovníky našeho odloučeného pracoviště musely připít, a pak už raději rychle zmizet lanovkou dolů. Oni totiž ti muži (*Mechouni* se jim říkalo), kteří nahoře sloužili nepřetržitě již měsíc, po nás po pár skleničkách rumu koukali dost nebezpečně...

Pak přišel listopad 1989 a my jsme také samozřejmě v průběhu sametové revoluce založili Občanské fórum, ale moc nám to nešlapalo. Za předsedu jsme si bohužel zvolili nového mladého inženýra, který byl sice velmi chytrý, ale také velmi otlý, a hlavně trpěl spavou nemocí, která jeho odvážné, až bojovné výroky a nápady (*Nestačí jen fandit tomu, co se děje nahoře, musíme svrhnout i tady tu naši komunistickou verbež...*) poněkud brzdila.

„Nezlobte se na mě, holky,“ prohlásil však jednou, když se u svého pracovního stolu asi po dvou hodinách po obědě probudil, „ale vy jste jen ženský, s váma to tady nevyhrajem. Rozjedu se do provozů, získám chlapý-techniky na naši stranu!“

A tak si vzal druhý den auto s řidičem a odjel. Usnul samozřejmě už po cestě, pak usnul při přesvědčování lidí z provozu, spal při cestě na další pracoviště a takto ještě třikrát.

Když ho pak večer řidič budil před jeho domem, že už je doma, aby laskavě vystoupil z auta, připadala mu jeho mise jako jeden krásný úspěšný revoluční sen.

Ve skutečnosti tomu tak samozřejmě nebylo. Nevděční lidé z provozů si ještě dlouho (dokud je nezrušili, a možná i poté) vyprávěli, jak bylo – nebylo, z ředitelství kohosi tlustého a spícího přivezli, posadili, probudili, spícího zase odvezli, co to mělo znamenat, nikdo jim nic nesdělil a nevysvětlil... No jo, co byste od nich chtěli, vždyť je známe, říkali.

Jejich škoda, že vůbec v té své provinční omezenosti nepochopili, že to přece nebyl zástupce bývalého komunistického vedení,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Daně na příští rok.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.